

Ester a Géza

Dagmar Andrtová-Voňková

Tak vzdálené a minulé
zdálo se mi defilé těch nohou
a ony jdou zase tak bílé
a kráčejí Berlínem či Prahou
kráčejí v řadách
a srdce jsou tak mladá
zas tak mladá
co asi všechno mohou mít
co asi všechno mohou chtít
a žádat
všeho zdá se málo
všeho zdá se moc
duše má lehká jak balon
znovu míří vzhůru pro pomoc

Kdys malá Ester
chtěla jenom jít a projít davem
domů k brance
a malý Géza za ruku ji chyt a řekl
neboj se, mám nožík v kapse
dnes ty děti vídám
už jen jako bílé stíny
z pláten kin
když do řady si sedám
mám trochu sladké sliny
trochu cítím plyn
všeho zdá se málo
všeho zdá se moc
duše má lehká jak balon
znovu míří vzhůru pro pomoc

Na nádraží v kině Čas
z nás do tmy zeje jedna prázdná řada
v šatně hlídá historie
ta stará, mladá, zmalovaná madam
jadadá ..